

HO VEIG PER LA VEU

Stefano M. Cingolani

Cafè Central / Eumo Editorial

Prefaci

No vull més valedors. Ja n'hi ha prou amb la confiança dels editors. No vull ningú que em garanteixi o m'expliqui als lectors. Em podria fer il·lusió que interpretin què he fet, tot i que potser no m'ho creuria o no hi estaria d'acord. No, sobretot amb el meu historial d'escoltador crític, i pensant que no soc un jove poeta, tot i ser el meu primer llibre publicat, prefereixo assumir tota la responsabilitat. Aquests versos, o agraden, o no, prescindint de qualsevol paraula de presentació.

No sabria dir exactament què és allò que he escrit, només sé que és bastant diferent i molt senzill. Massa, de vegades, quant a lèxic i rimes per algú que fa tant de temps que viu aquí. No vull dir que ho faig per ser més a prop de la realitat, ja que vivim amb un lèxic de 800 paraules, com a molt, i no de 10.000. No, és el que hi ha. D'altra banda, en general escric caminant (això sí, reviso a casa, assegut), i pel carrer no hi ha diccionaris ni de mots ni de rimes.

Aquestes em són necessàries, a part que m'agraden els jocs sonors repetitius que creen. Sense comptar síl·labes i sense rimes no sé escriure; com a molt em surt un esbós encara informe d'allò que voldria dir. Comptar i rimar m'obliguen a pensar més; m'obliguen a condensar (tot l'oposat d'aquesta 'poesia' desenfrenada i desbordada de paraules inútils, que no es destil·la ni en imatges ni en sonoritats, que fa bo allò que pensava —d'això fa molts anys— un noi a qui donava classes particulars: per ell l'única diferència entre poesia i prosa era que la poesia no arribava al final de la ratlla).

D'altra banda, tinc sempre menys clar què és poesia, tot i que crec que sé què no ho és. Al mig queda una gran franja plena de textos que no sempre sabria qualificar. Del que estic més segur, és allò que m'agrada, que, com sap tothom que em coneix, no és gaire cosa, malgrat les poques i lentes descobertes. De tant en tant m'he trobat amb

uns poemes dels quals sempre penso: m'agradaria haver-ho escrit jo. Però jo no soc aquella persona ni aquell poeta, i seria impossible. Llàstima.

He escoltat bastants poetes, n'he llegit menys, però rellegits amb passió molt pocs, i gairebé sempre els mateixos. M'agradaria haver après de i deure quelcom a Serguei Iessenin, Vladímir Maiakovski o Zbigniew Herbert, però som massa diferents i, em temo, més enllà de l'emoció, la sacsejada o l'enveja, que els he estat impermeable. O Francesc Garriga o William Butler Yeats, igual. Aquells que, quan em lleigeixo i hi penso, diria que sí, que els dec alguna cosa, però tots són morts des de fa temps i em seria difícil concretar què he après de la primera Anna Akhmàtova, de Sandro Penna, de Thomas Hardy o d'aquell que més he llegit, Giovanni Pascoli. No ho sabria dir, és qüestió de confiança i d'haver crescut amb alguns d'ells.

M'agrada allò que he fet? No sempre. I quan la resposta és positiva, ho és perquè és meu, és tot allò que he estat capaç de fer. Més d'un cop, però, he pensat que no pagava la pena publicar, que no tenia gaire sentit, que d'aquí a cinquanta anys ningú no es recordaria d'aquests versos. En el fons crec més en els assaigs que he escrit, i ni d'aquests estic segur que aguantaran el pas del temps.

El títol. Em fascinen i m'omplen de curiositat els títols dels poemaris: fantasiosos i, per mi, sovint incomprendibles. Tinc un cap menys fantasiós, potser, o d'altres temps, així que, si fos per mi, li hauria posat un títol de regust decimonònic: *Primeres rimes* o *Primers poemes* (primers perquè n'hi haurà uns altres), o quelcom inspirat en la tradició clàssica, a l'estil dels ovidians *Amores* o *Ars amandi*, o, finalment, inspirat en alguna comèdia, com *Laberints d'amor* (que, de fet, és més de pel·lícula, balada romàntica o novel·la rosa). D'altra

banda, els títols de les dues seccions m'havien sortit gairebé de manera espontània, fàcilment; fins i tot el segon, *In absentia, praesentia*, el vaig pensar gairebé abans de posar-me a escriure els poemes que componen la secció, com un fil conductor que s'havia de seguir. Però, com podia resumir el contingut variat i homogeni del poemari amb un títol? Aquest que li he posat, després d'haver-ho discutit amb els editors, és el que semblava més adient. Gairebé un miracle. A ells, Antoni Clapés, i Jaume C. Pons Alorda i Víctor Sunyol, tots els meus agraïments.

És el mateix bar on tot va canviar.
No hi havíem tornat més. Aquella nit
vas decidir que havíem de follar:
sense voler, t'havia seduït.
Ara et miro encantat i sorprès
(que guapa!). Somrius. 'Em fas un bes?'

Entres, i la primera cosa
que et faig és treure't les calcetes.
Així ets encara més saborosa,
i el pròleg de cafè i cigarretes
més eròtic. Un altre bes,
les mans que tasten i volen més.

Un orgasme d'un quart d'hora
de rellotge. Com un nen golós
no ho sabies deixar, senyora,
fins que tot se t'ha fet borrós.
La confusió de carns és tanta,
i el plaer (teu?, meu?) quasi espanta.

Et miro, em dius, amb ulls llents
de tendresa. T'exploro la silueta
de la cara amb els dits, suaument,
i amb els palmells l'agafo ben estreta
mentre et penetro. Em dius 'Però què em fas?',
I en el llarg orgasme et desfàs.

La llum a l'esquena t'enfosqueix,
la sonata d'Albinoni t'envolta,
i la meva mirada traeix
l'encantament. Xerres desimbolta,
quan de sobte em dius 'Em vols follar?'.
Entendrit, em fas trempar.

Botes camperes, pantalons
i jersei vermells. Com un tió
en flames. A l'escalf uns segons
del cotxe i em crema l'excitació
(i veig què em vas fer l'última trobada).
Uns segons, que la feina ens acomiada.

*Is this my dream, or the truth?
O would that we had met
When I had my burning youth!*
W. B. YEATS

Ja fa uns anys d'això: conviure amb l'absència.
De vegades tan plena que ho engoleix
tot, no sols el teu cos, sinó l'essència,
les emocions, talment un buit que creix

i ens fa estranys. Costa tant, llavors, tornar
on érem, més enllà del fred relat
telefònic del dia a dia, que follar
no és, fins i tot, un cop oblidat

l'esperit, ni tan sols un goig pel cos.
Recobrada certa complicitat,
però amb un ritme de vida imperiós
que sols permet una proximitat

pública i ocasional, es fa especial
l'efímera proximitat, poblada
d'allò que per tothom seria normal
(un cafè, el mercat, una passejada

per botigues), fins i tot avorrit
(això impedeix que s'esborri la teva
imatge viva); moments de delit
augmentats per l'espera, que és feta

més viva i íntima, tan carregada
de desig, que el moment en què per fi
ens acoblem, la tensió concentrada
cohibeix, costa que torni a fluir

la mateixa emoció que electrifica
els moments robats. Única sortida
el llit, lloc d'instints on es magnifica
amb un lent ritual la nostra vida.

No tan solament m'excita quan sento
com et vibra el cos, si les meves mans
el corren expertes; també, si intento
parlar-te amb paraules d'amor, abans

no caiguis en un pou; sense donar
consells, tan sols paraules d'emoció
dolça, que espero podran penetrar
aquelles barreres que amb el dolor

pretèrit t'has construït (i tal vegada
ara hi he fet una escletxa, tot i lleu);
i quan sé que qui gemega excitada
al meu llit és un coco (i no s'ho creu!).

*Their hearts have not grown old;
Passion or conquest, wander where they will,
Attend upon them still.*

W. B. YEATS

Ja no som més joves, ni tu ni jo,
el cor i el cos ja no tenen tampoc
el mateix foc, la mateixa il·lusió
desesperada i alhora confiada

de quan penses que el teu gran (petit) món
ho podràs dirigir. M'agradaria,
crec, però no és temps de revolució.
La vida ha anat com ha anat. L'energia

que costaria perseguir il·lusions
cinematogràfiques és millor
concentrar-la en quelcom, en el fons,
més a la portada del nostre cor,

que no volem donar per apagat
encara. El pèndol d'absència presència
regenera i crea un espai reservat
a l'ensurt, que fora no sobresurt.